

Formanden: Det ærede Medlem maa heller ikke give det Udseende af at ville sige det.

Christmas Møller: Nej, højtærede Formand, jeg siger, at jeg netop ikke vil sige det, men man har vel Lov til at bruge Udtrykket: det overordentlig triste og sørgelige Drama, som Militærforliget af 1932 er. For at faa hele dette Billede klart maa man vel ogsaa tage med i Betragtning det, som en Overgang spillede en stor Rolle, en højtæret Landstingsmands Rejse til Genève.

Mit Spørgsmaal er dette: Hvem har egentlig skrevet Søværnslovens § 64? Den højtærede Forsvarsminister har jo sat sit Navn under denne Lov og har i Henhold til den nævnte Paragraf i Dag draget Omsorg for, at Marineministeriets Direktør er blevet Viceadmiral. Jeg tror, det vilde være rigtigt, om Forsvarsministeren her udtalte sig om, hvorvidt det virkelig er ham eller hans Embedsmænd i Ministeriet, der har formet denne Paragraf, jeg tror, det vilde være rigtigt, om man fik klar og tydelig Besked om, hvorledes Stillingen paa dette Omraade er. Selv om Forsvarsministeren har stillet sig i et vist apatisk Forhold til Loven paa Forsvarets Omraade af 1932, kan man dog vel have Lov til at gaa ud fra, at Forsvarsministeren ved, om han selv eller hans Embedsmænd har skrevet Paragrafferne.

Dernæst har jeg et Par Bemærkninger at gøre om Statsfinanserne. Gennem hele den Periode, i hvilken den nuværende Regering har været ved Magten, fra 1929 til 1932, har Statsfinanserne vist et taaleligt godt Billede, vi har haft et betydeligt Overskud paa de aflagte Statsregnskaber. For første Gang maa man befrygte, at Tillægsbevillingsloven, saaledes som den foreligger her til tredie Behandling, med dens Underskud paa 8 Mill. Kr., vil bevirke, at det ikke særlig store Overskud paa nogle Millioner, som er paa Finansloven for 1931—32, forvandles til et lille Underskud. Den højtærede Finansminister havde tidligere ventet, at han kunde komme nogenlunde paa Balance, han sagde, han vidste ikke, om det vilde blive lidt over eller lidt under, men med de nuværende Tal maatte man nærmest regne med, at det blev lidt under, men det kunde naturligvis ikke afskrække.

Hvad angaar Finansloven for 1932—33, saaledes som den er vedtaget af begge Ting med et Overskud paa 14 Mill. Kr., fremsatte Finansministeren forleden Dag overfor det ærede Medlem Hr. Korsgaard den Udtalelse, at han i og for sig ikke havde Brug for mere

direkte Beskatning; hvis han ikke skulde bruge ekstra Penge til Krisehjælp til Landbruget og til arbejdsløse, maatte han vente, at Finansloven kunde hvile i sig selv. Den højtærede Minister maa naturligvis være klar over, at hvis de Forhandlinger, som tidligere har været ført om en Kriseordning, skulde blive genoptaget, vil det ikke være muligt for ham at møde overfor os med Krav om en lignende direkte Beskatning som den, Finansministeren var villig til at nøjes med, da Forhandlingerne blev afbrudt for Paaske.

Jeg skal derefter vende mig til de Spørgsmaal, som er de afgørende i Situationen i Dag, nemlig Tingets Stilling til Regeringens hele økonomiske Politik og den Stilling, hvert enkelt Parti maa indtage til det afgørende økonomiske Spørgsmaal i Tiden, Valutaspørgsmaalet.

Dér vil jeg gerne begynde med at minde om, at det konservative Folkeparti straks, da Regeringen blev dannet i 1929, paa samme Maade som det andet Oppositionsparti gjorde det, sagde til Regeringen: Vi betragter os som en absolut Modstander af denne Regering, men den sidder med parlamentarisk Føje, og derfor er det ogsaa et parlamentarisk Partis Pligt at forhandle med den. Det sagde vi i 1929, det har vi gentaget siden, og det har vi ført ud i Praksis. Der er i den Henseende ingen Forskel — det ønsker jeg at understrege — paa den Stilling, som mit Parti har indtaget, og den Stilling, som det andet Oppositionsparti har indtaget; thi derom kan man jo ikke være i Tvivl: Forsvarsordningen, saaledes som den blev gennemført for et Par Dage siden, skabte ogsaa et økonomisk Rygstød for Regeringen, som er overmaade vigtigt for den i de kommende Maaneder.

Naar man nu siger til Regeringen — og for saa vidt kan man med Rette sige det —: Hvilket Grundlag var det, I gik til Valg paa i 1929, hvad lovede I ikke Vælgerne af Guld og grønne Skove, af Arbejde og god Fortjeneste i Landet? saa tror jeg ganske vist ikke, at den Tale paa en almindelig Vælger virker saa forfærdelig stærkt i Dag, fordi der er sket saa overordentlig meget paa det økonomiske Omraade fra 1929 og til nu, og fordi man naturligvis ikke kan benægte, at de kolossale Verdensbegivenheder har ændret Stillingen totalt. Men jeg tror, at det ikke vilde være ilde, om den højtærede Statsminister en Gang imellem sendte en lille Tanke til det Sprog, han selv vilde føre, den Tale, han selv vilde føre, hvis han var